

Tiberiu POPOVICI

DE LA ALB LA NEGRU
ȘI ÎNAPOI

Roman

CUPRINS

7	ILUZIA
15	CAPITOLUL 1
33	CAPITOLUL 2
49	CAPITOLUL 3
57	CAPITOLUL 4
67	CAPITOLUL 5
79	CAPITOLUL 6
94	CAPITOLUL 7
115	CAPITOLUL 8
130	CAPITOLUL 9
137	CAPITOLUL 10

ILUZIA

Nu mai înțelegeam nimic! Nu aveam credință nici înainte, dar acum era altfel. Percepția asupra culorilor se schimbase, a gustului, până și a valorilor morale. E așa de ciudat, de traumatizant, să te trezești într-o realitate care se schimbase complet pentru tine, doar prin alterarea judecății, prin înlocuirea principiilor cu spațiu gol. Inițial am crezut că o să treacă. Am crezut că o să fie asemenea situațiilor trecute, în care filozofii de nemișcat, pietre tari, idei prețioase, au început să se fărâme în timp și să-și găsească fisuri, îndoieli, lăsându-se la o parte de unele singure. Eee, acum lucrurile par a fi vitrege de-a dreptul. Nu mai are ce să se diminueze, nu are ce să treacă, o teamă scurmă în adâncul firii mele, adânc, tot mai adânc. Cu asta am să plec! Cu asta am să mor!

Așezat pe spate, pe o bancă în parc, ziua în amiaza mare, cu speranța că norii care îi privesc de ore

Respec
întregi, n-o să aducă ploaia. Cu speranța că oricât de negru este cerul și vântul cald care șuieră printre frunzele copacilor sunt doar în imaginația mea. Cu speranța că stropii mari, care deja au început să cadă, n-o să-mi umezească hainele, n-o să-mi lovească fruntea. Speranțe...

Ploaia începui, hainele au ajuns ude, simțeam răceala ploii de toamnă până în oase. Nu este prima oară, când stau în ploaie, cu orele, în speranța că poate nu mă va uda, că poate nu-mi face rău și că poate nu trebuie să stau bolnav la pat pentru următoarele trei zile, timp în care eu nu pot să-mi fac cumpărături, să-mi gătesc, sau să merg la servicii. Speram îndreptățit, credeam eu. Speram că totuși existența aceasta are și puțină umanitate în ea, puțină sensibilitate, nu este doar o mașină care croncăne în fiecare zi după un program istoric, nealterat.

Credințe, percepții, false scorniri și dorințe. Toate la un loc îmi frământau mintea și mă îndreptau tot spre acel centru mental, gol, în care odată creat, nu se mai poate umple la loc. Nu vreau să cred că nu există aport, impact real, la această existență. Nu pot să accept ceea ce este strigător la cer. Nu suntem doar niște plante! Nu și nu! Noi trebuie să avem și noi partea noastră de contribuție individuală la tot ce se întâmplă în jurul nostru! Noi trebuie să avem și noi măcar cea

mai mică șansă de a ne decide viitorul... nu-i așa? De fiecare când acest gând îmi vine în cap, se face o pauză, parcă îmi stă inima în loc pentru câteva momente și îndoiala se face evidentă. Tăcerea mă scoate din nou în parc și mă scoate în acest parc de două decenii, în căutarea aceluiași răspuns. Culmea faptului este că dețin răspunsul, dar nu pot să-l accept. Sunt convins de realitatea dură a lui, pragmatică, aș prefera să spun, dar nu pot să-l înghit nici acum. Nu pot trăi cu el, adică pot trăi, căci n-am de ales, dar parcă aș fi vrut să fie altfel... deși nici eu nu știu dacă aș fi vrut să fie altfel, câtă vreme sunt convins că aceasta este soluția ideală. Așadar, știu adevărul, știu că nu din întâmplare lucrurile stau așa și nici din rea intenție, ba mai mult, știu că e și cel mai grozav lucru care ar putea să fie, dar atunci... de ce? de ce nu pot să-l diger?

Anii care au venit ulterior schimbării au fost deosebiți, n-am mai fost aceeași persoană nu mă mai recunoșteam și am devenit un observator latent, fără pretenții și doar un spectator ai unei realități care nu-mi aparține. Am adus în vorbă un cuvânt important, spectator. Analizând trecutul filozofic, inevitabil găsim câteva referințe către cadrul: „scena-spectator”, dar niciodată nu s-a propus, susținut cu evidențe, adevărata scenă-spectator, adică niciodată nu s-a propus că existența aceasta nu-ți oferă mai mult

Respect decât atât, ești, și doar atât, un spectator. Nu poți interveni, nu poți schimba nimic, absolut nimic, restul e iluzie.

N-aș fi crezut niciodată că cineva va putea evidenția vreodată acest concept, că va putea aduce dovezi care să demonstreze adevărata scenă, dar poate pentru că suntem doar niște ignoranți, care din cauza orbirii noastre nu am putut accepta una ca asta.

Eu mă consider un norocos, cel puțin așa cred, nu știi dacă să plâng sau să râd. Norocos pentru că toată viața am făcut parte din acest program, din planul de spargere a codului existențial. Unii ar spune că am fost cobai, dar nici eu nu cred altfel, e clar că am fost cobai și ce este mai ciudat, este faptul că acum chiar nu-mi mai pasă.

Pasajul în alb, de la pagina cincizeci și trei, mă intriga. Dau o pagina înapoi, apoi dau și cu o pagină mai înainte, era clar, o pagină goală, pagina cu numărul cincizeci și trei.

Troncănitul cadentat susținut de dansul legănat al compartimentului, aproape că nu-l mai observasem, eram prins, captiv, în intriga paginii goale. Nu eram departe de capitală, mai puțin de o oră de mers. De două ori pe pe săptămână, luna și joia, iau trenul de la Dresda la Berlin. Serviciul mă obligă să mă deplasez mai mult decât mi-aș dori, dar ca să-mi fac călătoriile

mai plăcute, iau trenul la clasa întâi, ca să pot să citesc în liniște și să-mi creez mediul ambiant cât mai potrivit. Da, e drept, ajung să-mi cheltuiesc aproape toți banii pe acest moft, dar faptul cel mai grav este că am ajuns să urăsc atât de mult această rutină, încât doar în acest fel o pot îndulci. O carte nu-mi lipsește niciodată, un termos cu cafea și un pachet de țigări, din care mai savurez câte una în toaleta trenului, deși e interzis și acolo, tot nu mă pot abține.

Foarte ușor ajung plutind în râul de cuvinte, savurez oricând o carte bună, deși am dificultăți tot mai mari în ultima vreme să găsesc o carte bună, dar nimic nu-mi poate ocupa timpul mai bine decât un subiect intrigant și original.

Sunt singur în compartiment, serviciul de băuturi îmi tulbură concentrarea: „Doriți un pahar cu vin, domnule?” mă întreabă un tinerel blond, îmbrăcat în haine feroviare de bună calitate. „Da, dacă tot m-ați întrerupt...” răspund eu morocănos, stârnind o uimire și o ușoară teamă pe figura tânărului care își ceruse ulterior cam prea multe scuze.

Paharul de vin mă cam incomodează, dar îl țin într-o mână, iar cu cealaltă răsfoiesc cartea, pagină cu pagină, până la copertă. Intrigat de posibilitatea vreunui tipar al paginilor goale, dar nu am mai găsit niciuna. Pagina cincizeci și trei era singura. Nu putea

Respect fi o greșeală de tipar, gândii eu ducând paharul de vin la gură. Trebuie să fi fost intenționat lăsată liberă, poate că are și vreo legătură cu subiectul, deși îmi era greu să cred, deoarece textul își continua cursul pe pagina următoare ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Simțeam o stare de nervozitate, adâncit în dilemă și fără șanse prea mari de izbândă. Răsfoiam energic toate paginile, fără să înțeleg prea mult ce se întâmpla cu mine. Deodată îmi veni o idee, răspunsul trebuie să se afle în prefață. Orice scriitor care se respectă ar pune un răspuns acolo.

Răsfoiesc în grabă și citesc pe nerăsuflăte puțin-nele rânduri care nu conțin nici măcar ce ar trebui să conțină o prefață, dar mai răspunsuri la întrebări subtile, de supărare arunc cartea pe un scaun alăturat, în scârbă, vărsând puțin vin din pahar pe cămașă. Acum eram și mai nervos, mă ridicasem în grabă, turbat, îndreptându-mă hotărât către toaleta de la capătul vagonului.

Priviri ciudate mă urmăreau, de parcă omul nu mai are dreptul să fie nervos și să gesticuleze în voie, căci trebuie să existe indivizi ciudați care să caște gura, gândii eu trântind ușa de la toaletă. Eram prea perfecționist, dacă poți pune „prea” înainte de perfecționist, nu puteam accepta de fel lucrurile neterminate. Farmecul lor pentru mine nu există. Deseori puneam

asta în spinarea meseriei mele, pe care o consideram eu responsabilă pentru lipsa mea de simpatie.

Desigur, pata de vin nu avea de gând să iasă din cămașa mea, scoțând nervii și mai tare din mine. Vina desăvârșită fiind a „dobitocului” acela care mă îmbiase cu vinul, că dacă nu era el, cămașa mea era curată, gândii eu frecând din răspuțeri colțul cămășii în speranța că problema se poate remedia. După mai bine de un sfert de oră mă întorc în compartimentul meu, unde spre stupefacția mea, observ că nu mai sunt singur.

O cucoană, îmbrăcată într-o ținută de birou, ședea picior peste picior pe scaunul de dinaintea mea, citind o revistă horoscop. Eu cu privirea searbădă mă fac că nu o văd și mă așez pe scaunul meu continuând să citesc din carte. Horoscop, în zilele noastre?! Eforturi deșarte, muncă risipită, ale muritorilor oameni de cultură, știință, artă... pentru că indiferența multora să aducă horoscopul înaintea adevăratelor valențe. Nu-mi puteam ascunde dezamăgirea, frustrarea, figura încruntată, urmărind-o pe tânăra cum se înfrupta din „grosolana iluzie”, cum o judecam eu în acele momente.

Cu greu am reușit să respir adânc, să-mi îndrept privirea spre geamul a cărui deformată vedere de afară îmi aducea aminte de copilărie. Reușesc în felul acesta

Respect să-mi liniștesc temperamentul, cât și vena pulsatorie de pe frunte. Îmi pasă prea mult, pun prea mult suflet, pasiunea mea către înțelegere se deformează, iar eforturile mele sunt respinse înapoi. Simt că este momentul să renunț.

Căutarea are și ea limitele ei, privind figura fericită a cucoanei, naivă și indolentă, realizez că fericirea constă în nepăsare, mai mult decât în voință. Cu mâinile moi, îmi aplec din nou privirea spre cartea a cărei pagină goală mă aștepta nepăsătoare, apoi o rup, zgomotos, și o arunc în coșul de gunoi, stârnind uimirea doamnei, care mă privea acum cu ochii ei mari, pe care nici măcar n-am vrut să-i întâlnesc, păstrându-mi privirea spre geamul a cărei realități deformate îmi aducea aminte de copilărie.

Mă așez cu spatele pe bancheta rece, ocupând mai multe locuri, și închid ochii, lăsând visul să mă poarte acolo unde întotdeauna îmi este inima.

CAPITOLUL 1

Jumătatea lui iunie, doar ce se încheiase școala. Soarele apunea printre crengile vișinului de la geamul camerei mele, unde aveam obiceiul să dorm în fiecare după-amiază. Era bătrân și el săracu', gândii eu, căci tot așa îl știu, de când aveam doar câțiva ani. Aplecat, cu crengi lipsă sau uscate, scoarța încrețită și încărcată de licheni. Ca un om bătrân, zâmbi eu, dar anul acesta, trebuie să recunosc, a avut rod. A făcut vișine. Nu multe, e drept, dar au fost așa de bune, parcă n-am mâncat niciodată vișine așa de dulci și aromate. Cine știe? Poate cu timpul devenim și noi tot mai buni, reflectam eu acum problemele umanității. Acum eram treaz de-a binelea.

Este prima zi de vacanță, prima după-amiază, mai bine spus. Se încheiase o perioadă lungă de muncă, trudă și sudoare, eforturile educației mă făcuseră să slăbesc, cam prea mult. Rezultatele au fost bune, cel